

**PUHE YLEISVENÄLÄISEN TPKK:n,
MOSKOVAN NEUVOSTON SEKÄ MOSKOVAN
AMMATTIYHDISTYSTEN TEHDASKOMITEOIDEN
JA AMMATTILIITTOJÄRJESTÖJEN
YHTEISESSÄ ISTUNNOSSA
HEINÄKUUN 29 pnä 1918¹**

(Kättentaputuksia, jotka paisuvat myrskyisiksi suosionosoituksiksi.) Toverit, olemme jo usean kerran joutuneet tähdentämään puoluelehdissä ja neuvostovirastoissa sekä agitaatiotyössämme joukkojen keskuudessa, että uutta satoa edeltävä aika on Venäjällä alkaneelle sosialistiselle vallankumoukselle vaikeinta, raskainta ja kriittillisintä aikaa. Nyt meidän on mielestäni sanottava, että tämä kriittinen tilanne on saavuttanut aallonharjansa. Niin on tapahtunut sen vuoksi, että nyt on täydellisesti ja lopullisesti selvinnyt yhtäältä ketkä ovat imperialistisen maailman, imperialististen maiden kannattajia ja toisaalta ketkä ovat Sosialistisen Neuvostotasavallan kannattajia. Ennen muuta on sanottava, että sotilaallisessa suhteessa Neuvostotasavallan tilanne on käynyt lopullisesti selväksi vasta nyt. Alussa monet pitivät tshekkoslovakkien kapinaa² pelkkänä episodina vastavallankumouksellisten mellakoiden sarjassa. Emme antaneet riittävää arvoa lehtitiedoille englantilais-ranskalaisen pääoman, Englannin ja Ranskan imperialistien osallisuudesta mainittuun kapinaan. Palauttakaamme nyt mieleen, miten tapahtumat kehittyivät Muurmannin rannikolla, siperialaisissa joukko-osastoissa, Kubanilla, miten englantilaiset ja ranskalaiset pyrkivät liitossa tshekkoslovakkien kanssa ja Englannin porvariston välittömällä myötävaikutuksella kukistamaan Neuvostot. Kaikki nämä tosiasiat osoittavat nyt, että tshekkoslovakkien liike oli osana Englannin ja Ranskan imperialistien järjestelmällisessä politiikassa, jonka tarkoituksena on ollut jo kauan sitten Neuvostovenäjän kuristaminen, Venäjän vetäminen uudelleen

imperialististen sotien piiriin. Neuvosto-Venäjän laajojen väestöjoukkojen on nyt selviydyttävä tästä kriisistä, koska se merkitsee nyt meille taistelua Sosialistisen Neuvostotasavallan suojelemiseksi koko imperialistisen maailman rynnistykseltä eikä ainoastaan tshekkoslovakeilta, heidän vastavallankumoukselliselta kapinayritykseltään, eikä ainoastaan vastavallankumouksellisilta kapinayrityksiltä yleensä.

Haluaisin ennen muuta muistuttaa siitä tosiasiasta, että Englannin ja Ranskan imperialistien suoranainen ja välitön osallisuus tshekkoslovakien kapinaan on todettu jo aikoja sitten; palautan mieliin artikkelin, joka julkaistiin Tshekkoslovakian kommunistisen puolueen pää-äänenkannattajassa „Prukopnik Svobody” lehdessä kesäkuun 28 p:nä ja jonka meidän lehdistömme on julkaissut uudelleen³:

„Kansallisneuvoston Osasto sai maaliskuun 7 p:nä Ranskan konsullilta ensimmäisen, 3 miljoonan ruplan suuruisen rahaerän.

Näiden rahojen saaja oli muuan hra Šip, Kansallisneuvoston Osaston virkailija.

Maaliskuun 9 p:nä maksettiin samalle Šipille vielä 2 miljoonaa, maaliskuun 25 p:nä Šip sai miljoonan, maaliskuun 26 p:nä Kansallisneuvoston varapuheenjohtaja hra Bohumil Cermak sai miljoonan ja huhtikuun 3 p:nä hra Šip sai taas miljoonan.

Siis yhteensä Ranskan konsuli maksoi Kansallisneuvoston Osastolle maaliskuun 7 ja huhtikuun 4 päivän välisenä aikana 8 miljoonaa.

Päivämäärää osoittamatta on maksettu hra Šipille miljoona, hra Bohumil Cermakille miljoona, hra Šipille toistamiseen miljoona.

Lisäksi on maksettu tuntemattomalle henkilölle 188.000 ruplaa. Yhteensä 3.188.000. Lukien mukaan edellä mainitut 8 miljoonaa saadaan kokonaissummaksi 11 miljoonaa 188.000, minkä summan Ranskan hallitus on maksanut Kansallisneuvoston Osastolle.

Englannin konsullilta Osasto on ottanut vastaan 80.000 Englannin puntaa. Tshekkiläisen Kansallisneuvoston johtomiehet ovat niin muodoin saaneet maaliskuun 7 päivästä kapinan puhkeamispäivään mennessä Ranskan ja Englannin hallituksilta noin 15 miljoonaa, ja tästä hinnasta Tshekkoslovakian armeija on myyty Ranskan ja Englannin imperialisteille.”

Useimmat teistä ovat tietysti aikoinaan lukeneet lehdistä tämän uutisen; luonnollisesti me olemme aina olleet varmoja siitä, että Englannin ja Ranskan imperialistit ja rahamiehet koettavat tehdä kaiken mahdollisen ja mahdottomankin kukistaakseen Neuvostovallan, tuottaakseen sille kaikenlaisia vaikeuksia. Mutta silloin ei vielä ollut kehittynyt kokonaisuudessaan se tapahtumasarja, joka osoittaa meidän olevan tässä tekemisissä järjestelmällisen, johdonmukaisen,

nähtävästi jo aikoja sitten harkitun, Neuvostotasavaltaa vastaan tähdätyn sotilaallisen ja rahataloudellisen vastavallankumouksellisen sotaretken kanssa, jota kaikki Englannin ja Ranskan imperialismin edustajat ovat valmistelleet kuukausikaupalla. Nyt, tarkastellessamme tapahtumia yhtenä kokonaisuutena, verratessamme tshekkoslovakien vastavallankumouksellista liikettä Muurmannin rannikolla suoritettuun maihinnousuun, tietäessämme, että englantilaisten maihinnousujoukkojen vahvuus siellä käsittää yli 10.000 miestä, että Muurmannin rannikon puolustuksen varjolla ne ovat todellisuudessa aloittaneet etenemisen, miehittäneet Kemian ja Sorokan ja etenevät Sorokasta itään, että ne ovat ryhtyneet teloittamaan meikäläisiä neuvostolaisia toimihenkilöitä; lukiessamme lehdistä, että tuhansittain rautatietyöläisiä ja yleensä kaukaisen Pohjolan työläisiä pakenee noita pelastajia ja vapauttajia, s.o., totta puhuaksemme, noita uusia imperialistisia väkivallantekijöitä, jotka raatelevat Venäjää sen toisessa laidassa,— verratessamme toisiinsa kaikkia näitä tosiasioita näemme selvästi tapahtumien yleisen keskinäisen yhteyden. Lisäksi on viime aikoina saatu uusia todistuksia, jotka kuvaavat englantilaisten ja ranskalaisten Venäjälle tekemän hyökkäyksen luonnetta.

Jo pelkästään maantieteellisistä syistä on ymmärrettävää, että tämä imperialismin hyökkäys Venäjää vastaan ei voi olla muodoltaan samanlainen kuin Saksassa. Puuttuu yhteistä rajaa Venäjän kanssa, sellaista kuin on Saksalla, eikä sotavoimiakaan ole niin paljon. Se, että Englannin sotavoimat ovat luonteeltaan pääasiallisesti siirtomaajoukkoja ja merivoimia, on jo monien vuosikymmenien kuluessa pakottanut englantilaiset käyttämään valloitusretkillään toisenlaista hyökkäystapaa, pyrkimään pääasiallisesti raaka- ja ravintoainelähteiden eristämiseen maasta, jonka kimppuun he ovat hyökänneet, ja valitsemaan suoranaisen, välittömän, jyrkän ja kursailemattoman sotilaallisen väkivallan asemesta toimintamenetelmäkseen kuristamisen, joka suoritetaan avunannon varjolla. Viime aikana saamistamme tiedotuksista on käynyt selville, että Venäjän sotilaille ja työläisille jo ennestään tuttu Aleksejev, joka hiljattain kaappasi Tihoretskajan kasakkakylän, on epäilemättä käyttänyt hyväkseen Englannin ja Ranskan imperialistien apua. Kapina on saanut siellä selväpiirteisemmät muodot, taaskin

nähtävästi siksi, että Englannin ja Ranskan imperialistit ovat pistäneet sormensa peiliin.

Vihdoin eilen saatiin tieto, että Englannin ja Ranskan imperialistien on onnistunut tehdä Bakussa erittäin efektiivinen manööveri. Heidän on onnistunut saada Bakun Neuvostossa noin 30 äänen enemmistö meidän puoluettamme, bolshevikkeja, ja niitä valitettavasti hyvin harvalukuisia vasemmistoeserriä vastaan, jotka eivät yhtyneet moskova-laisten vasemmistoeserrien inhottavaan seikkailuun ja kata-laan petokseen⁴, vaan olivat Neuvostovallan kannalla, imperialismia ja sotaa vastaan. Juuri tätä Neuvostovallalle uskollista, tähän saakka enemmistönä ollutta Bakun Neuvoston ydinjoukkoa vastaan ovat Englannin ja Ranskan imperialistit saaneet tällä kertaa 30 äänen ylivoiman armenialaisten puolisosialistien Dashnaktsutjun-puolueen⁵ valtaosan siirryttyä heidän puolelleen ja meitä vastaan. (L u k e e s ä h k e e n.)

„Kansankomissaari Korganovin käskyä noudattaen Adzhikabulin osasto vetäytyi heinäkuun 26 päivänä Adzhikabulista Aljatin luona oleviin asemiin. Shemahalaisen osaston vetäytyttyä Shemahasta ja Marazasta vihollinen ryhtyi hyökkäämään Pirsagat-joen laaksoa pitkin. Kubalan kylän luona tapahtui ensimmäinen yhteenotto kärkijoukon kanssa.

Monilukuiset ratsuväen osastot alkoivat samaan aikaan edetä Kuran suunnalta etelästä Pirsagatin rautatieasemaa kohti. Tällaisessa tilanteessa olisi Adzhikabulin aseman hallussapitämiseksi täytynyt levittää kaikki paikalla olleet voimat kolmelle suunnalle, länteen Adzhikabulista, pohjoiseen ja etelään Navagi-Pirsagatin laaksosta. Rintaman venyttäminen niin pitkäksi olisi jättänyt meidät vaille reservejä ja ratsuväen puuttuessa riistänyt mahdollisuuden iskun antamiseen viholliselle ja vieläpä saattanut Adzhikabulin ryhmän tukalaan asemaan siinä tapauksessa, että rintama murtuisi pohjoisessa tai etelässä. Tällaisen tilanteen vuoksi sekä joukko-osaston voimien säilyttämiseksi annettiin käsky Adzhikabulin osaston vetäytymisestä Aljatin luona oleviin asemiin. Vetäytyminen on suoritettu täydessä järjestyksessä. Tärkeät ratarakenteet ja Adzhikabulin rautatieaseman laitteet sekä petroli- ja naftasäiliöt on räjäytetty. Dagestanissa vihollinen osoittaa yleisen hyökkäyksen vuoksi aktiivisuutta. Heinäkuun 24 päivänä vihollinen hyökkäsi suurina ryhmittyminä neljällä suunnalla. Vuorokauden kestäneen taistelun jälkeen me valtasimme vihollisen ampumahaudat, vihollinen hajaantui metsään, yö esti jatkamasta takaa-ajoa. Shurasta tiedotettiin heinäkuun 24 päivänä meille menestyksellisistä taisteluista, sotänäyttämönä on kaupungin ympäristö, vihollinen toimii sitkeästi, järjestyneesti, vihollisen voimia johtavat entiset dagestanilaiset upseerit, Dagestanin talonpojat osallistuvat aktiivisesti taistelutoimiin Shuran edustalla.

Oikeistopuolueet ovat Bakussa nostaneet päätään ja ryhtyneet tarokkaasti agitoimaan englantilaisten kutsumisen puolesta. Armeijan

päällystö tukee tehokkaasti agitaatiotyötä ja ulottaa sen vaikutusta rintaman joukko-osastoihin. Englantilaismielinen agitaatio on saattanut armeijan sekasortoon. Viime aikana englantilaismielinen suuntaus on saavuttanut suurta menestystä epätoivoon joutuneiden ja nääntyneiden joukkojen keskuudessa.

Oikeistopuolueiden valheellisen provokatorisen toiminnan vaikutuksesta Kaspien laivasto on hyväksynyt useita ristiriitaisia päätöslauselmia englantilaisista. Englannin palkattujen kätyrien ja vapaaehtoisten asiamiesten harhaanjohtamana se on aivan viime aikoihin saakka uskonut sokeasti Englannin avun olevan vilpittöntä.

Tuoreimmat tiedot kertovat englantilaisten etenemisestä Persiassa ja heidän suorittamastaan Reshtin (Giljanin) miehityksestä. Englantilaiset taistelivat Reshtissä 4 päivää Kutshuk-Kaania ja häneen liittyneitä Bakusta paenneiden mussavattistien johtamia saksalais-turkkilaisia bandiittijoukkioita vastaan. Reshtin taistelun jälkeen englantilaiset pyysivät apua meiltä, mutta Persiassa olevat valtuutettumme antoivat kieltävän vastauksen. Reshtissä englantilaiset voittivat. Mutta voimia heillä ei ole Persiassa juuri nimeksikään. On saatu selville, että heillä on Enzelissä ainoastaan 50 miestä. He kärsivät bentsiinin puutetta ja tarjoavat meille bentsiiniä vastaan automobiileja. Ilman bentsiiniä he eivät kykene etenemään.

Heinäkuun 25 päivänä pidettiin toistamiseen Neuvoston istunto poliittista ja sotilaallista tilannetta koskevasta kysymyksestä ja oikeistopuolueet ottivat esille kysymyksen englantilaisista. Vedoten Neuvostojen V edustajakokouksen päätöslauselmaan ja sähköeseen, jonka Stalin oli lähettänyt Keskusvallan Kansankomissaarien Neuvoston nimissä, Kaukasian erikoiskomissaari тов. Шаумян ilmoitti, ettei englantilaisten kutsumista sallita, ja vaati poistamaan sitä koskevan kysymyksen päiväjärjestyksestä. Тов. Шаумянin vaatimus hylättiin niukalla äänen enemmistöllä, minkä johdosta тов. Шаумян esitti keskusvaltiovalan edustajana jyrkän vastalauseen. Kuultiin rintamalla käyneiden edustajien selostus. Oikeistoeserrien, oikeistodashnakkien ja menshevikkien 259 äänellä bolshevikkien, vasemmistoeserrien ja vasemmistodashnakkien 236 ääntä vastaan hyväksyttiin päätöslauselma englantilaisten kutsumisesta ja hallituksen muodostamisesta kaikista neuvostolaisista puolueista, jotka tunnustavat Kansankomissaarien Neuvoston vallan. Vasemmiston taholla päätöslauselma otettiin vastaan jyrkän tuomitsevasti. Шаумян ilmoitti pitävänsä hyväksytyä päätöstä häpeällisenä petturuutena ja mustana kiittämättömyytenä Venäjän työläisiä ja talonpoikia kohtaan sekä kieltäytyvänsä keskusvaltiovalan edustajana ottamasta mitään vastuuta tehdystä päätöksestä. Bolshevikkien, vasemmistoeserrien ja vasemmistodashnakkien edustajaryhmien puolesta ilmoitettiin, etteivät ne tule mukaan kokoomushallitukseen ja että Kansankomissaarien Neuvosto eroaa. Тов. Шаумян ilmoitti kolmen vasemmistoryhmän nimissä, että valtiovalta, joka on tosiasiasa katkaisut yhteytensä Venäjän Neuvostovaltaan kutsumalla avukseen Englannin imperialistit, ei saa mitään tukea Neuvosto-Venäjän taholta. Paikallinen edustajain Neuvosto, joka kutsuu maahan englantilaiset, on pelospolitiikkallaan menettänyt Venäjän ja Neuvostovaltaa puoltavien puolueiden kannatuksen.

Oikeistopuolueet ovat kerrassaan neuvottomia sen johdosta, että Kansankomissaarien Neuvosto on päättänyt erota. Maaseudulla ja rintamalla mieliala on muuttunut jyrkästi sen jälkeen, kun saatiin tietoja

muodostuneesta tilanteesta. Merimiehet ovat ymmärtäneet, että kavaltajat ovat heitä itse asiassa pettäneet saadakseen rikotuksi välit Venäjän kanssa ja hävitetyksi Neuvostovallan. Joukot alkavat suhtautua englantilaisiin toisella tavalla. Kansankomissaarien Neuvoston eroamisen johdosta pidettiin eilen kiireellisesti Toimeenpanevan komitean kokous. Päätettiin, että kaikki kansankomissaarit jäävät paikoilleen ja hoitavat samoja tehtäviä kuin tähänkin asti, kunnes kysymys vallasta ratkaistaan Neuvoston istunnossa heinäkuun 31 päivänä. Toimeenpaneva komitea päätti ryhtyä kiireellisiin toimenpiteisiin kehittyvän vastavallankumouksen vastustamiseksi. Viholliset tekevät työtään englantilais-ranskalaisten puolueiden siipien suojassa. Bakun Kansankomissaarien Neuvoston lehdistöimistö.”

Kuten olette havainneet tapahtuvan jatkuvasti tšekäläisissä ryhmäkunnissa, jotka nimittävät itseään sosialistisiksi silti milloinkaan katkaisematta siteitään porvaristoon, samoin on sielläkin asetettu tällä kerralla kannattamaan englantilaisen sotaväen kutsumista Bakun puolustusta varten⁶. Me tiedämme jo liiankin hyvin, mitä merkitsee sellainen imperialististen sotajoukkojen kutsuminen Neuvostotasavallan puolustusta varten. Tiedämme, mitä laatua oli kutsu, jonka porvaristo, osa eserriä ja menshevikit esittivät. Tiedämme, mitä laatua oli kutsu, jonka menshevikkien johtajat esittivät Tiflisissä, Gruusiassa.

Voimme nyt sanoa, että bolshevikki-kommunistien puolue oli ainoa puolue, joka ei kutsunut avukseen imperialisteja eikä yhtynyt heidän kanssaan ryöväriliittoon, vaan ainoastaan perääntyi silloin, kun väkivallantekijät hyökkäsivät. (S u o s i o n o s o i t u k s i a.) Tiedämme, että Kaukasiassa kommunistitovereittemme asema oli erikoisen vaikea, koska he kohtasivat joka puolella petturuutta menshevikkien taholta, jotka olivat solmineet Saksan imperialistien kanssa suoranaisen liiton, tietenkin Gruusian riippumattomuuden puolustuksen varjolla.

Te kaikki tiedätte hyvin, että tuo Gruusian riippumattomuus on muodostunut silkaksi petkutukseksi,—todellisuudessa se merkitsee Saksan imperialistien suorittamaa Gruusian miehitystä ja täydellistä valtausta, saksalaisten pistinten ja menshevikkihallituksen liittoa bolshevistisia työläisiä ja talonpoikia vastaan, ja siksi bakulaiset toverimme olivat tuhannesti oikeassa, kun he sulkematta lainkaan silmiään tilanteen vaarallisuudelta sanoivat itselleen: emme milloinkaan vastustaisi rauhan solmimista imperialistisen suurvallan kanssa, vaikka meidän pitäisi luovuttaa

osa aluettamme, ellei tämä muodostuisi iskuksi meille itsellemme, sotajoukkojamme sitovaksi liittoksi väkivallantekijäin kanssa ja riistäisi meiltä mahdollisuutta sosialistisen uudistustoimintamme jatkamiseen.

Kun kerran on kysymys siitä, että muka Bakua puolustamaan kutsutaan englantilaiset, t.s. suurvalta, joka on nyt nielaissut koko Persian ja on jo kauan havitellut etelä-Kaukasian anastamista sotavoimiensa avulla, t.s. antaudutaan englantilais-ranskalaisen imperialismin armoille, niin tässä tapauksessa meillä ei voi olla hetkenkään epäilystä eikä epätietoisuutta siitä, että olipa bakulaisten tovereittemme asema kuinka vaikea tahansa, niin kieltäytyessään sellaisesta rauhan solmimisesta he menettelivät oikein, koska muuten eivät todelliset sosialistit voineetkaan menettellä. Bakulaisten tovereitten päättävä kieltäytyminen kaikkinaisista sopimuksista Englannin ja Ranskan imperialistien kanssa on oikea teko, sillä eihän voida kutsua näitä imperialisteja ja olla samalla muuttamatta itsenäistä sosialistista valtaa, edes eristetylläkään alueella, imperialistisen sodan orjaksi.

Sen vuoksi meillä ei ole vähäisintäkään epätietoisuutta siitä, mikä merkitys on Bakun tapahtumalla tapahtumain yleisessä ketjussa. Eilen saapui tieto, että eräissä Keski-Aasian kaupungeissa on puhjennut vastavallankumouksellinen kapinaliike ja siinä ovat ilmeisesti mukana Intiaan pesiytyneet englantilaiset, jotka alistamalla Afganistanin täydellisesti määräysvaltaansa ovat aikoja sitten tehneet siitä tukikohdan niin siirtomaa-alueittensa laajentamiseksi ja kansojen kuristamiseksi kuin myös hyökkäysten toimeenpanemiseksi Neuvosto-Venäjän kimppuun. Ja nyt, kun meillä on selvyys näistä eri renkaista, on myös tasavaltamme nykyinen sotilaallinen ja yleisstrateginen tilanne täysin selvä. Muurmanni pohjoisessa, tshekkoslovakien rintama idässä, Turkestan, Baku ja Astrakan kaakossa — näemme, että melkein kaikki englantilais-ranskalaisen imperialismin takoman ketjun renkaat on liitetty toisiinsa.

Näemme nyt hyvin, että tilanherrat, kapitalistit ja kulakit, jotka kaikki vihaavat silmittömästi Neuvostovaltaa, omasta mielestään tietenkin varsin laillisin perustein, ovat nyt lähteneet liikkeelle myös siellä, hiukan toisella tavalla kuin tilanherrat, kapitalistit ja kulakit lähtivät liikkeelle Ukrainassa ja muilla Venäjältä eristetyillä seuduilla.

Englantilais-ranskalaisen imperialismiin lakeijoina he olivat valmiit mihin hyvänsä tehdäkseen kaiken voitavansa Neuvostovaltaa vastaan. He eivät pystyneet tekemään sitä Venäjän omin voimin ja päättivät, etteivät he toimi sanoin ja vetoomuksin, herrojen Martovien hengessä, vaan turvautuvat tehokkaampiin taistelukeinoihin, sotatoimiin. Tähän seikkaan on huomioltanne kiinnitettävä eniten; meidän on otettava se koko agitaatiotyömme, koko propagandatyömme keskiöksi ja siirrettävä vastaavasti kaiken neuvostotoimintamme painopistettä.

Perustoteamus on se, että nyt ovat vaikuttamassa toisen liittoutuman imperialistiset voimat, ei saksalaisen, vaan englantilais-ranskalaisen liittoutuman, joka on anastanut osan aluettamme ja käyttää sitä tukikohtanaan. Joskin maantieteellinen asema on tähän asti estänyt niitä hyökkäämästä suoraa tietä Venäjän kimppuun, niin nyt Englannin ja Ranskan imperialistit, jotka ovat jo neljän vuoden ajan vuodattaneet verta koko maailmassa päästäkseen maailman valtiaksi, ovat kiertoteitse käyneet Venäjän kimppuun kuristaakseen Neuvostotasavallan ja syöstäkseen Venäjän imperialistiseen sotaan. Toverit, te tiedätte hyvin, että Lokakuun vallankumouksen alusta asti me olemme asettaneet tärkeimmäksi tarkoituksperäksemme imperialistisen sodan lopettamisen, mutta milloinkaan emme ole kuvitelleet, että kansainvälinen imperialismi voidaan kukistaa yhden maan proletariaatin voimin, jonkin yhden maan proletariaatin ja vallankumouksellisten joukkojen voimin, olkootpa ne kuinka sankarillisia, kuinka järjestyneitä ja kurintuntoisia tahansa,— se voidaan tehdä vain kaikkien maiden proletariaatin yhteisin ponnistuksin.

Mutta me olemme saaneet aikaan sen, että yhdessä maassa on katkaistu kaikki yhdyssiteet koko maailman kapitalisteihin. Ei ole ainoatakaan lankaa, joka sitoisi meidän hallitustamme mihinkään imperialisteihin, eikä niitä tule milloinkaan olemaan, kulkipa vallankumouksemme tästedes mitä tietä tahansa. Olemme saaneet aikaan sen, että vallankumouksellinen liike imperialismia vastaan on valtamme kahdeksankuukautisen olemassaolon aikana harpannut jättiläisasteleeseen eteenpäin ja että eräässä tärkeimmässä imperialismiin keskuksessa, Saksassa, tapahtumat kehittyivät tammikuussa 1918 aseelliseksi yhteenotoksi ja edelleen siihen pisteeseen, että tämä liike tukahdutettiin

verisesti. Olemme suorittaneet vallankumoustehtävämme paremmin kuin minkään muun maan vallankumouksellinen hallitus kansainvälisessä mitassa, koko maailman mitassa otettuna, mutta emme ole pettäneet itseämme luulottelemalla, että se voitaisiin suorittaa yhden maan voimin. Tiesimme, että ponnistuksemme johtavat kiertämättömästi maailmanvallankumoukseen ja että imperialististen hallitusten alullepanemaa sotaa ei voida lopettaa näiden hallitusten voimin. Se voidaan lopettaa vain koko proletariaatin ponnistuksin, ja meidän tehtävänämmme oli jouduttuamme valtaan proletaarien kommunistisena puolueena, aikana, jolloin muissa maissa säilyi yhä kapitalistisen porvariston herruus,—toistan vielä kerran, lähimpänä tehtävänämmme oli tuon vallan, tuon sosialismin soihdun hallussapitäminen, että se sinkoilisi edelleenkin mahdollisimman paljon kipi-
nöitä yhä voimistuvaan sosialistisen vallankumouksen paloon.

Tämä tehtävä oli kaikkialla tavattoman vaikea, ja me täytimme tämän tehtävän sen ansiosta, että proletariaatti oli juuri silloin puolustamassa sosialistisen tasavallan saavutuksia. Tuo tehtävä johti erittäin tukalaan ja kriittilliseen tilanteeseen, koska sosialistinen vallankumous tämän sanan suoranaudessa merkityksessä ei ole vielä puhjennut yhdessäkään maassa, vaikka se on jo tullut verrattomasti lähemmäksi sellaisissa maissa kuin Italia ja Itävalta. Mutta koska vallankumous ei ole vielä puhjennut, voimme sen todeta englantilais-ranskalaisen imperialismin ja niin muodoin myös maailman imperialismin uudeksi menestykseksi. Kun Saksan imperialismi on edelleenkin sotilaallisena imperialistisena hyökkäysvoimana lännessä, niin Englannin ja Ranskan imperialismi on saanut mahdollisuuden lujittaa asemiaan Venäjän koillis- ja eteläpuolella ja osoittaa meille havainnollisesti, silminnähtävästi, että tuo voima on valmis tempaamaan Venäjän uudelleen mukaan imperialistiseen sotaan, valmis nujertamaan Venäjän — itsenäisen sosialistisen valtion, joka jatkaa sosialistista työtänsä ja propagaandaansa niin laajassa mitassa, ettei sen vertaista maailma ole vielä tähän asti nähnyt. Sitä vastaan Englannin ja Ranskan imperialismi on saavuttanut huomattavaa menestystä ja suljettuaan meidät saartorengaaseen tehnyt kaiken voitavansa Neuvosto-Venäjän nujertamiseksi. Tiedämme hyvin, että tämä Englannin ja Ranskan imperialismin

saavuttama menestys on erottamattomassa yhteydessä luokkataisteluun.

Olemme aina sanoneet — ja vallankumoukset todistavat sen —, että kun tulee kysymys taloudellisen vallan, riistäjän vallan perustuksista, heidän omistusoikeudestaan, joka antaa heidän käyttää kymmenien miljoonien työläisten ja talonpoikien työtä, antaa tilanherroille ja kapitalisteille mahdollisuuden rikastua, kun — toistan vielä — tulee kysymys kapitalistien ja tilanherrojen yksityisomistuksesta, niin he unohtavat kaikki kauniit puheensa isänmaanrakkaudesta ja riippumattomuudesta. Tiedämme hyvin, että kadetit, oikeistoieserit ja menshevikit ovat lyöneet ennätyksen liittojen solmimisessa imperialististen suurvaltojen kanssa, ryöväyssopimusten solmimisessa ja isänmaansa kavaltamisessa Englannin ja Ranskan imperialismille. Esimerkkinä siitä ovat Ukraina ja Tiflis. Menshevikkien ja oikeistoieserrien liitto tshekkoslovakien kanssa on siinä suhteessa kyllin kuvaava. Ja vasemmistoeserrien nousu, heidän yrityksensä vetää Venäjän tasavalta sotaan Jaroslavlin valkokaartilaiden⁷ etujen nimessä, on riittävän selvä osoitus siitä, että silloin kun on kysymys porvariston luokkana saamista liikevoitoista, porvaristo myy isänmaansa ja antautuu lehmäkauppoihin minkä vierasmaalaisten kanssa tahansa omaa kansaansa vastaan. Venäjän vallankumouksen historia on yhä uudelleen todistanut tämän totuuden sen jälkeen, kun vallankumouksen historia on enemmän kuin sadan vuoden kuluessa osoittanut, että porvariston luokkaetujen, luokkapoliittikan laki on ollut sellainen kaikkina aikoina ja kaikissa maissa. Siksi ei ole laisinkaan ihmeellistä, että Neuvostotasavallan kansainvälisen aseman nykyinen kärjistyminen on yhteydessä luokkataistelun kärjistymiseen maan rajojen sisällä.

Olemme puhuneet monta kertaa, että uutta satoa edeltävä kausi on tässä suhteessa, elintarvikepulan kärjistymisen kannalta, kaikkein vaikein. Venäjää ahdistaa nälänhätä, joka on kasvanut ennen kuulumattomasti, sillä imperialistirosvojen suunnitelmiin sisältyy juuri Venäjän eristäminen sen vilja-alueista. Tässä kohden heidän pyrkimyksensä ovat aivan oikein laskelmoituja ja tähtäävät siihen, että he löytävät juuri viljavilta syrjäseuduilta itselleen sosiaalista luokkatukea, löytävät sellaisia paikkakuntia, joiden väestö on pääosaltaan kulakkeja, rikkaita talonpoikia, jotka ovat

rikastuneet sodasta ja elävät vieraasta työstä, köyhälistön työstä. Te tiedätte, että nuo ainekset ovat koonneet kymmeniä- ja satojatuhansia ruplia ja varastoineet valtavia määriä viljaa. Tiedätte, että nuo ihmiset, jotka ovat rikastuneet kansan hädästä ja joilla oli sitä enemmän edellytyksiä ryöväämiseen ja tulojensa lisäämiseen, mitä suurempaa puutetta väestö kärsi pääkaupungissa, juuri nuo kulakkiainekset ovat olleet pääasiallisimmin ja tuntuvimmin tukemassa vastavallankumouksellista liikettä Venäjällä. Tässä kohden luokkataistelu on syöpynyt kaikkein syvimmälle. Ei ole enää ainoatakaan kylää, missä maaseutuköyhälistö ja keski-varakkaan talonpoikaiston se osa, jolla ei ole viljaylijäämiä, joka on ne syönyt jo aikoja sitten eikä ole osallistunut keinoitteluun, siis tämä työtätekevien valtaenemmistö ei kävisi luokkataistelua mitättömän vähäistä kulakkiryhmää vastaan; tämä luokkataistelu on levinnyt jokaiseen kylään.

Silloin kun määrittelimme poliittisia ohjelmiamme ja julkaisimme dekreettejämme — tietysti valtaosa läsnäolijoista tuntee ne —, toistan, silloin kun kirjoitimme dekreettimme maaseutuköyhälistön järjestämisestä⁸ ja toteutimme ne, me näimme selvästi, että oltiin tulossa koko vallankumouksen ratkaisevimpaan ja kardinaalisimpaan kysymykseen — kysymykseen vallasta, kysymykseen siitä, tuleeko valta olemaan proletariaatin käsissä, saako proletariaatti mukaansa koko maaseutuköyhälistön, jonka kanssa sillä ei ole mitään erimielisyyksiä, kykeneekö se saamaan puolelleen talonpojat, joilla ei ole erimielisyyttä sen kanssa, ja saako se liitetyksi yhteen koko tuon hajanaisen, pirstotun, sinne tänne ympäri kyliä sirotellun massan, joka on tässä suhteessa alemmalla asteella kuin kaupunkien työväki,— saako proletariaatti sen liitetyksi yhteen toista leiriä, tilanherrain, imperialistien ja kulakkien leiriä vastaan?

Ja maaseutuköyhälistö alkoi aivan silmin nähden liittyä yhteen tavattoman ripeästi. Sanotaan, että vallankumous opettaa. Luokkataistelu opettaa todellakin käytännössä, että kaikkalainen vilpistely jonkin puolueen asennoitumisessa saattaa tuon puolueen heti sellaiseen asemaan, minkä se on ansainnutkin. Näimme havainnollisesti vasemmistoieserrien puolueen politiikan silloin, kun nämä selkärangattomuutensa ja järjettömyytensä vuoksi horjuivat hetkellä, jolloin elintarvikekysymys oli asetettu niin kärkevästi, ja vasemmistoieserrien puolue lakkasi olemasta puolue muuttuen

Jaroslavlin valkokaartilaiden pelinappulaksi. (Suosio-
osoituksia.)

Toverit, tämä luokkataistelun kärjistyminen elintarvike-
pulan yhteydessä, juuri kun uusi sato kaikessa runsaades-
saan on meillä jo tiedossa, mutta ei ole vielä käytettäväs-
sämme, ja kun kulakkiaineokset ja porvaristo kiihottavat
tuskallisen nälän riuduttamia Pietarin ja Moskovan asuk-
kaita ja ponnistellen mitä epätoivoisimmin sanovat: joko
nyt tai ei milloinkaan,— tämä tekee ymmärrettäväksi sen
kapinaliikkeiden aallon, joka vyöryy kautta Venäjän. Jaro-
slavlissa puhkesi kapina. Ja me näemme englantilaisten
ja ranskalaisten vaikutuksen; näemme vastavallankumouk-
sellisten tilanherrain ja porvariston laskelmat. Siellä, missä
nousi esille viljakysymys, asetettiin esteitä viljamonopolin
toteuttamiselle, mutta ilman viljamonopolia ei voi olla
socialismia. Juuri tässä asiassa porvaristo liittyy yhteen,
juuri tämä muodostaa enemmänkin porvariston kuin talon-
pojan tukipohjan. Ratkaiseva taistelu socialismin voimien
ja porvarillisen yhteiskunnan välillä alkaa joka tapauk-
sessa, tavalla tai toisella, tänään tai huomenna, asiasta tai
toisesta. Kaikenlaista horjuntaa saattaa ilmetä vain näen-
näisillä socialisteilla, kuten esimerkiksi vasemmistoeserril-
lämme. Kun socialisteilla havaitaan horjuntaa tässä kysy-
myksessä, tässä peruskysymyksessä, niin se osoittaa, että
he ovat näennäisiä socialisteja, etteivät he ole kuparikoli-
konkaan arvoisia. Vallankumous vie tuollaiset socialistit
siihen, että he muuttuvat tosiasiassa pelkiksi pelinappu-
loiksi, joilla ranskalaiset kenraalit pelaavat, niiksi peli-
nappuloiksi, joiden esittämästä osasta entisen vasemmisto-
eserräpuolueen entinen Keskuskomitea antoi näyteen.

Toverit, tämä englantilais-ranskalaisen imperialismin ja
Venäjän vastavallankumouksellisen porvariston yhteinen
voimainponnistus johti siihen, että meillä on nyt edessämme
kansalaissota taholta, miltä eivät kaikki odottaneet eivätkä
selvästi tajunneet sen puhkeavan, ja se on nyt sulautunut
ulkoisen sodan kanssa yhdeksi erottamattomaksi kokonai-
suudeksi. Kulakkien nousu, tshekkoslovakkien kapina,
Muurmannin liike — kaikki se on samaa sotaa, joka on
leviämässä Venäjälle. Me irrottauduimme sodasta yhdellä
taholla kärsien suunnattomia menetyksiä, solmien rauhan
uskomattoman raskailla ehdoilla, tiesimme tekevämme
pakkorauhan, mutta sanoimme, että kykenemme jatkamaan

propagandaamme ja rakennustyötämme ja edistämme siten imperialistisen maailman hajoamista. Me teimme sen. Saksa käy nyt neuvotteluja siitä, kuinka monta miljardia sen pitäisi ottaa Venäjältä Brestin rauhansopimuksen⁹ perusteella, mutta Saksa on tunnustanut kaikki ne kansallistamistoimenpiteet, jotka meillä on suoritettu kesäkuun 28 päivän dekreetin¹⁰ mukaisesti. Se ei ole ottanut esille kysymystä maan yksityisomistuksesta tasavallassa; tätä seikkaa on tähdennettävä vastapainoksi sille ennen kuulumattomalle valheelle, jota Spiridonova ja muut samankaltaiset vasemmistoeserräläiset toimihenkilöt ovat levitelleet, valheelle, josta on ollut hyötyä tilanherroille ja jota takapajuisimmat ja kehittymättömimmät mustasotnialaisaineokset¹¹ nyt toistelevat; tuo valhe on kumottava ja paljastettava.

Tosiaankin, niin raskas kuin rauha meille onkin, me olemme saaneet mahdollisuuden vapaaseen sisäiseen sosialistiseen rakennustyöhön ja ottaneet tällä tiellä sellaisia askelia, jotka tulevat nyt Länsi-Euroopan tietoon ja ovat verrattomasti tehokkaampia propaganda-aineiksia kuin aikaisemmin.

Niinpä asiat ovat nyt sillä tavalla, että päästyämme yhdellä taholla sodasta yhtä liittoutumaa vastaan jouduimme heti imperialismiin rynnistyksen kohteeksi toisella taholla. Imperialismi on yleismaailmallinen ilmiö, se on taistelua koko maailman, koko maapallon jakamisesta ja alistamisesta tämän tai tuon saalistajakoplan vallan alle. Nyt toinen, englantilais-ranskalainen saalistajakopla karkaa kimppeumme ja sanoo: me vedämme teidät uudelleen sotaan. Niiden sota ja kansalaissota sulautuvat yhdeksi jakamattomaksi kokonaisuudeksi, ja siinä on pohjimmainen syy nykyhetken vaikeuksiin, kun sotilaallinen kysymys, sotatapahtumain kysymys asettuu jälleen etualalle vallankumouksen tärkeimpänä peruskysymyksenä. Koko vaikeus on siinä, sillä kansa on väsynyt sotaan, sota on näännyttänyt sen pahemmin kuin koskaan ennen. Tätä Venäjän kansan äärimmäisen nääntymyksen ja uupumuksen tilaa, johon sota on sen saattanut, tekisi mieli verrata ihmiseen, joka on piesty puolikuoliaaksi, jolta ei voida odottaa mitään tarmon ilmauksia, mitään työkykyisyyden ilmauksia. Niinpä Venäjänkin kansassa tämä sota koetellessaan lähes neljän vuoden ajan maata, jonka tsaarivalta, itsevaltius, porvaristo

ja Kerenski ovat ryövänneet, runnelleet ja ryvettäneet lokaan, herätti luonnollisesti monistakin syistä inhoa ja muodostui nykyisin kokemiemme suunnattomien vaikeuksien suurimmaksi syyksi.

Toisaalta tällainen tapahtumain käänne pelkisti kaiken tietynlaiseksi sodaksi. Olemme jälleen joutuneet sotaan, olemme sodassa, eikä tämä sota ole vain kansalaissotaa, sotaa kulakkeja, tilanherroja, kapitalisteja vastaan, jotka ovat nyt yhdistyneet meitä vastaan,— nyt on vastassamme jo englantilais-ranskalainen imperialismi; se ei vielä kykene lähettämään Venäjälle sotalaumojaan, sillä esteenä ovat maantieteelliset ehdot, mutta se antaa vihollistemme avuksi kaiken mitä voi, kaikki miljoonansa, kaikki diplomaattiset yhteytensä ja voimansa. Olemme sotatilassa ja voimme päättää tämän sodan voittoon, mutta siinä suhteessa meidän on taisteltava erästä vaikeimmin voitettavissa olevaa vihollista vastaan: on taisteltava sotaväsymystä vastaan, sotaan kohdistuvaa vihaa ja vastenmielisyyttä vastaan, meidän on päästävä voitolle tästä mielentilasta, sillä muutoin emme voi ratkaista kysymystä, joka ei riipu omasta tahdostamme — sotakysymystä. Maamme on jälleen joutunut sotaan, ja vallankumouksen lopputulos riippuu nyt kokonaan siitä, kuka voittaa tässä sodassa, jonka päävoimana ovat tshekkoslovakit, vaikka todellisia johtajia, liikkeellepanijoita, sysäyksenantajia tässä sodassa ovatkin Englannin ja Ranskan imperialistit. Kysymys Venäjän Sosialistisen Federatiivisen Neuvostotasavallan olemassaolosta, kysymys Venäjän sosialistisesta vallankumouksesta on nyt kiteytynyt sotakysymykseksi. Tästä johtuvat äärettömän suuret vaikeudet kansan ollessa siinä tilassa, johon imperialistinen sota on sen saattanut. Tehtävämme on meille aivan selvä. Kaikkalainen vilpillisyys olisi mitä vahingollisinta; tämän karvaan totuuden salaaminen työläisiltä ja talonpojilta on mielestämme rikos. Päinvastoin, tietäköön jokainen tämän totuuden mahdollisimman selvästi ja kouraantuntuvasti.

Niin, meillä on ollut tapauksia, jolloin sotaväkemme on osoittanut rikollista heikkoutta, esimerkiksi silloin kun meikäläiset perääntyivät ja tshekkoslovakit valtasivat Simbirskin; tiedämme, että sotaväki on väsynyt sotimaan, sota on sille vastenmielistä, mutta luonnollista ja kiertämätöntä on myös se, että niin kauan kuin imperialismi ei ole kärsi-

nyt tappiota maailman mitassa, se yrittää vetää Venäjää imperialistiseen sotaan, pyrkii muuttamaan Venäjän tappotantereeksi. Haluammeko sitä vai emme, mutta asianlaita on siten, että me olemme sodassa, ja tämän sodan lopputulos ratkaisee vallankumouksen kohtalon. Tämän täytyy muodostua ensimmäiseksi ja viimeiseksi sanaksemme agitaatiotyössämme, kaikessa poliittisessa, vallankumouksellisessa ja uudistavassa toiminnassamme. Olemme tehneet hyvin paljon lyhyessä ajassa, mutta kaikki on saatettava päätökseen. Kaiken toimintamme on palveltava kokonaan ja jakamattomasti asiaa, josta riippuu nyt vallankumouksen kohtalo ja lopputulos, Venäjän vallankumouksen ja kansainvälisen vallankumouksen kohtalo. Maailman imperialismi ei tietenkään selviydy nykyisestä sodasta ilman useita vallankumouksia; tämä sota ei pääty muuhun kuin sosialismin lopulliseen voittoon. Mutta tällä hetkellä tehtävänämme on pitää yllä, puolustaa ja säilyttää tätä sosialismin voimaa, tätä socialistista soihtua, tätä koko maailmaan aktiivisesti vaikuttavaa sosialismin lähdeä; tapahtumain nykyisellään ollessa tämä tehtävä on sotilaallinen tehtävä.

Olemme jo usean kerran joutuneet tämänlaiseen tilanteeseen, ja monet ovat sanoneet, että niin raskain ehdoin kuin me saimmekin rauhan, niin paljon kuin se meiltä vaatikin uhreja, niin kovin kuin vihollinen pinnistikin voimiaan anastaakseen meiltä yhä lisää alueita, Venäjä on sittenkin, kaikesta huolimatta saanut toistaiseksi elää rauhanoloissa ja voinut lujittaa sosialistisia saavutuksiaan. Olemme menneet tällä tiellä jopa pitemmälle kuin monet meistä kuvittelivatkaan. Esimerkiksi työväenvalvontamme on mennyt pitkälle eteenpäin niistä muodoista, joihin se aluksi valautui, ja nykyään on välittömästi edessämme valtion hallinnon muuttaminen sosialistiseksi järjestykseksi. Olemme edistyneet pitkälle käytännöllisen työmme perusteella. Teollisuus on meillä jo täydellisesti työläisten hallinnassa, mutta olosuhteet eivät antaneet meille mahdollisuutta jatkaa tätä työtä rauhassa, ne pakottivat meidät uudelleen sotatilaan, ja meidän on jännitettävä kaikki voimamme ja kutsuttava kaikki aseisiin. Olisi häpeä, jos kohtaisimme tässä kysymyksessä vähäisintäkään horjuntaa kommunistien keskuudessa.

Horjunta talonpoikain keskuudessa ei meitä ihmetytä. Talonpoikain laajat joukot eivät ole käyneet läpi sellaista

elämänkoulua, minkä on käynyt proletariaatti, joka on totunut vuosikymmenien kuluessa näkemään kapitalistissa luokkavihollisensa ja joka on kyennyt yhdistämään voimansa taistellakseen sitä vastaan. Me tiedämme, että talonpojat eivät ole käyneet sellaista yliopistoa. Yhteen aikaan he kulkivat proletariaatin rinnalla, nyt heillä on havaittavissa horjunnan kausi, jolloin talonpoikaismassa jakautuu. Tiedämme lukuisia sellaisia tapauksia, että kulakit ovat myyneet talonpojille viljaa alle kiinteiden hintojen muodostaakseen sellaisen käsityksen, että kulakit muka puolustavat heidän etujaan. Se ei meitä ihmetytä. Mutta työläiskommunisti ei epäröi, työväenjoukot ovat vankkumattomia, ja jos kohta talonpoikaisto onkin kulakkimielinen, niin syy siihen on helposti selitettävissä. Siellä, missä ei ole bolshevikkeja ja missä vallitsee tshekkoslovakkien valtakomento, olemme havainneet seuraavan ilmiön: alussa tshekkoslovakit otetaan vastaan melkein pä vapauttajina, mutta kun tämän porvariston herruus on jatkunut muutamia viikkoja, voidaan havaita valtava käänne tshekkoslovakkeja vastaan ja Neuvostovalan puolelle, sillä talonpojat alkavat ymmärtää, että kaikki korulauseet kauppavapaudesta ja Perustavasta kokouksesta merkitsevät vain yhtä: tilanherrojen ja kapitalistien valtaa.

Tehtävämme on yhdistää proletaarien rivit entistä tiiviimmiksi ja saada aikaan sellainen järjestys, että kaikki olisi jo lähiviikkoina omistettu sotakysymyksen ratkaisemiseksi. Me sodimme nyt englantilais-ranskalaista imperialismia vastaan ja kaikkea sitä vastaan, mikä Venäjällä on porvarillista, kapitalistista, mikä ponnistaa voimansa torpedoidakseen koko sosialistisen vallankumouksen asian ja vetääkseen meidät sotaan. Asia on niin, että peliin on pantu kaikki työläisten ja talonpoikain saavutukset. Olkaamme varmoja siitä, että saamme proletariaatilta laajaa myötätuntoa ja tukea ja että vaara torjutaan täydellisesti, että uudet proletariaatin rivit astuvat esiin puolustaakseen luokkaansa, pelastaakseen sosialistisen vallankumouksen. Asia on nyt siten, että taistelua käydään kahdesta perusasiasta, kaikki tärkeimmät puolue-eroavuudet ovat tasoittuneet vallankumouksen tulella. Vasemmistoeserrä, joka korostaa kiihkeästi olevansa vasemmistolainen ja käyttää naamionaan vallankumouksellisia fraaseja, mutta kapinoi itse asiassa Neuvostovaltaa vastaan, on yhtäläinen Jaroslavl

valkokaartilaisten käytyri, se hän on historian edessä ja vallankumoustaistelussa! Taisteluareenalla on nyt vain kaksi luokkaa: on käynnissä luokkataistelu työtätekevien etuja puolustavan proletariaatin sekä niiden välillä, jotka puolustavat tilanherrojen ja kapitalistien etuja. Tshekkoslovakien liikkeen ja Kaukasian menshevikkien liikkeen antama kokemus on paljastanut kaikki korulauseet Perustavasta kokouksesta, riippumattomasta valtiosta y.m.s., joilla yritetään petkuttaa valveutumattomia joukkoja. Kaikkien näiden korulauseiden takana ovat samat tilanherrain ja kapitalistien voimat, ja niin kuin saksalaismiehitys tuo tullessaan tilanherrojen ja kapitalistien vallan, niin sen tuo myös tshekkoslovakien kapina. Juuri tästä käydään sota!

Toverit! Proletariaatin täytyy yhdistää rivinsä entistä tiiviimmiksi ja näyttää tässä taistelussa esimerkkiä järjestyneisyydestä ja kurintunnosta. Venäjä on edelleenkin ainoa maa, joka on katkaissut kaikki yhteytensä imperialisteihin. Tosin olemme menehtyä noiden vaikeiden haavojen takia. Peräännyimme imperialistisen pedon edessä voittaen siten aikaa, antaen sille yksityisiä iskuja milloin missäkin, mutta säilytimme itsenäisyyden Sosialistisena Neuvostotasavalta. Suorittaessamme sosialistista työtämme olemme vastustaneet koko maailman imperialismia, ja koko maailman työläiset ymmärtävät tätä taistelua yhä paremmin, ja heidän kasvava suuttumuksensa vie yhä lähemmäksi tulevaa vallankumousta. Taistelua käydäänkin nimenomaan tästä, koska meidän tasavaltamme on maailmassa ainoa maa, joka ei ole kulkenut käsi kädessä imperialismin kanssa eikä ole antanut tapattaa miljoonia ihmisiä ranskalaisten tai saksalaisten maailmanherruuden tähden. Meidän tasavaltamme on ainoa maa, joka on irrottanut väkivallan ja vallankumouksen tietä imperialistisesta maailmansodasta ja nostanut sosialistisen vallankumouksen lipun, mutta sitä vedetään uudelleen imperialistiseen sotaan, halutaan saada se uudelleen rintamalle. Sotikoot tshekkoslovakit saksalaisten kanssa, valitkoon Venäjän porvaristo, ratkokoon Miljukov, ehkäpä peräti yhteisymmärryksessä Spiridonovan ja Kamkovin kanssa sitä kysymystä, millaisten imperialistien mukana heidän tulee kulkea. Mutta me julistamme, että meidän täytyy olla valmiit antamaan henkemme estääksemme tuon kysymyksen ratkaisun, sillä nyt on kysymys koko sosialistisen vallankumouksen pelastamisesta.

(*S u o s i o n o s o i t u k s i a .*) Tiedän, että Saratovin, Samarän ja Simbirskin kuvernementtien talonpoikain keskuudessa, missä ilmeni suurinta väsyneisyyttä ja kykenemättömyyttä sotatoimiin, on havaittavissa käänne. Jouduttuaan kokemaan kasakkain ja tshekkoslovakkien päällekkarkauksen, koettuaan käytännössä, mitä merkitsee Perustava kokous tai huudot: alas Brestin rauha, nämä talonpojat oivalsivat tämän kaiken johtavan siihen, että tilanherra palaa takaisin, kapitalisti nousee valtaistuimelle,— ja siksi talonpojat muuttuvat nyt mitä kiihkeimmiksi Neuvostojen vallan puolustajiksi. Olen aivan varma siitä, että vallankumouksen eturintamassa marssivat Pietarin ja Moskovan proletaarien joukot ymmärtävät tilanteen, ymmärtävät, millaista uhkaavaa ajankohtaa me parhaillaan elämme, että he käyvät vielä päättäväisemmiksi ja sosialistisen vallankumouksen etujen nimessä proletariaatti lyö takaisin sekä englantilaisten ja ranskalaisten että tshekkoslovakkien hyökkäyksen. (*S u o s i o n o s o i t u k s i a .*)

*Julkaistu v. 1919 kirjassa
„Yleisvenäläisen TPKK:n viides
toimikausi. Pikakirjoitusselostet”.
Moskova*

*Julkaistaan pikakirjoitustekstiin
verratun kirjan tekstin mukaan*